ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Nisan 1974

Lenin, dünya emekçilerinin ölümsüz önderidir.

Açık tehlike

Kapitalizmi yerdenyere vuran Lenin der ki: *«Nereye, ne yana baksak, her adımda, insanlığın hemen çözümliyebileceği ödevlerle karşılaşırız. Büyük zenginliklerin üstüne oturan ve insanları bu yığılan zenginliğin k ö l e s i yapan kapitalizm bu sorunların çözümlenmesine engel oluyor.»*

Türkiye'de bugün somut gelişmeler Lenin'i baştanbaşa doğruluyor. Seçimlerde yenilgiye uğrıyan çevreler hükümetin kurulmasına 3 ay engel oldular. Devlet mekanizmasındaki kilit yerlerine daha da yerleştiler. Bunalımı körükleyip, duruyorlar.

AP'si, PD'si, Feyzioğlusu, Sancarlor, cuntacı generaller, bunların kışkırttıkları faşist komandolar, Meclis içinde ve dışında açık saldırıya geçmişlerdir. Amerikan emperyalistleri hem bu karşıdevrimci güçleri destekliyor, hem kendisi Ecevit hükümetine baskı yapıyor. Ankara'ya gelen Amerikalı senatörler, doğrudan doğruya hükümeti tehdit ediyor, Meclisteki ajanlarını kışkırtıyor. Böylece tehlike iki baştan geliyor. Bu açık tehlikeyi görmiyenler, Demirelleri, Bozbeylileri, Sancarları, Amerikan emperyalistlerini bırakıp karşı tarafa saldıranlar düşmanın değirmenine su akıtıyor.

Cuntacı generaller, yabancı tekellerle çitişen holdingçi büyük burjuvazinin plânlarını açık ve kapalı uyguluyor. Sıkıyönetim, üstü kapalı sürdürülüyor. Sıkıyönetim mahkemeleri, «Güvenlik» adı verilen faşist yargılama yerleri işliyor. Politik genel affın çıkmasını Mecliste halk düşmanları engelliyor.

Bu somut tehlike karşısında çıkar yol, yığınlara dayanan savaş yoludur. Örgütlü savaştır. Hükümete gelen partiler, seçmenlerin oylarıyla çoğunluğu kazandılar. Halka verdikleri sözü tutmak zorundadırlar. Hükümet halka başvuruyor. Halka başvurmak için halkçı bir politika gerek. Halk, köklü dönüşümler için, demokrasi ve ulusal bağımsızlık için savaşıyor. İşçi sınıfı, gerici güçlere karşı, Amerikan ağalığına karşı savaşta başı çeken güç olmuştur.

TKP, her tür sömürüye, zorbalığa, yabancı köleliğe karşıdır. TKP, üsteliyen tehlikeye karşı bütün ilerici güçleri savaşa çağırıyor.

1 Mayıs savaşı bu savaştan ayrılmaz!

LENİN'İN İZİNDEYİZ

Marksizm-Leninizm elimizde en keskin silâhtır.

Biz birbirine kenetlenmiş, sımsıkı elele vermiş bir küme halinde, sarp ve çetin bir yoldan yürüyoruz. Hemen hemen her yandan düşmanla çevriliyiz. Her zaman onların ateşleri altında yürümek gerekiyor.

Komünistler, yığınlar nerede ise, orada kesinlikle çalışmalıdırlar.

Ana amacı (sosyalist devrimi) gözden kaybetme, onu en başa koy ... tüm demokratik istekleri ileri sür, ama bunları ana amaçla bağımlı olarak, ona eş güdümlü kılarak ileri sür ...

Burjuva ulusçuluğu ve proletarya enternasyonalizmi, bütün kapitalist dünyada iki büyük sınıfın, iki cepheye uygun ve ulusal sorunlarda iki politikayı (hattâ iki ideolojiyi) dile getiren uzlaşmaz, birbirine düşman iki kavramdır. Onlar (burjuva ulusçuları), ilk önce ulusun çıkarları, diyor, biz, herşeyden önce proletaryanın çıkarları diyoruz. Çünkü, emeğin sürekliliğini ve köklü çıkarlarını, insanlığın ve demokrasinin çıkarlarını ancak proletaryanın savaşları sağlıyabilir.

Proletaryayı zafere hazırlamak için gerekli şartlardan biri de, oportünizme, reformizme, sosyal-şovenizme ve benzeri burjuva etkileri ve akımlarına karşı sürekli, ısrarlı ve amansız bir mücadele yürütülmesidir.

Bütün bilinçli işçiler, her türlü grupçuluğun zararını ve buna yer verilmemesi gereğini açıkça kavramalıdırlar.

Komünistlerin ödevi, eylemlerindeki zayıflıkları sessizce geçiştirmek değil, bu zayıflıklardan daha çabuk ve büsbütün kurtulmak için açık eleştiri yapmaktır.

Proletarya enternasyonalizmi, kapitalist dünyanın objektif durumu, yani bütün ülkelerdeki proletaryanın çıkarlarıyle burjuvazinin çıkarları arasındaki barışmaz çelişkileri ve dünya işçilerinin çıkarlarıyle amaçları arasındaki tam uygunluğu (dayanışmayı) yansıtır.

Türkiye'de yenilmez Marksizm-Leninizm silâhını kuşanan komünistler bunları hiçbir zaman akıllarından çıkarmamalıdırlar.

1 MAYIS

1 Mayıs, işçilerin uluslararası savaş ve dayanışma günüdür.

● İşbirlikçi burjuvazinin politik güçleri, militarist klik, bunları destekliyen emperyalizm halka, demokratik, anti-emperyalist akımlara karşı saldırılarını gittikçe arttırıyor. Bu büyük tehlikeye ulusal demokratik bir cepheyle karşı koymak günün savaşıdır!

● Söz, yazı, yürüyüş, gösteri özgürlüklerini, örgüt kurma, demokratik hakları hükümetin eksiksiz sağlaması için savaş!

● Devlet ve hükümet mekanizmasının gericilerden, emperyalist ajanlarından temizlenmesi uğrunda savaş!

● İşsizliğe karşı savaş!

● Genel grev, işsizlik sigortası, ekonomik ve sosyal haklar uğrunda savaş!

● Lokavtların yasaklan sa-vaş!

● İşçilerimizin Avrupa ie satılmasına karşı, işçilerimi ekette iş sağlanması için savaş!

● Köy emekçilerinin k ak reformu, sendikal ve dem hakları için savaş!

● Siyasi tutukluların tümü serbest bırakılmalıdır. Vatanı satanlar, Anayasayı budayanlar, yurtsevenlere işkence yapanlar cezalandırılmalıdır. Bunlar için savaş!

● İşçi ve ulusal bağımsızlık hareketlerini baltalıyan Maoculuğa, Troçkizme, sağ, «sol» oportünizme, likidatörlüğe, bölücülüğe, sarı sendikacılığa karşı savaş!

● Uluslararası ilerici sendikalarla bağlar kurulması için savaş!

YAŞASIN, TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI!

YAŞASIN, DÜNYA BARIŞININ DESTEĞİ LENİN'İN KURDUĞU İIK SOSYALİST DEVLET SOVYETLER BİRLİĞİ, SOSYALİST ÜLKELER TOPLULUĞU!

YAŞASIN, ULUSAL KURTULUŞ HAREKETLERİ!

YAŞASIN, PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN, 1 MAYIS!

TKP ve Genel Af

Halkımızın aylardır özlemini çektiği genel af hâlâ gerçekleşmedi. 12 Mart faşist biçimi askeri rejimin, Sıkıyönetim Mahkemelerinin mahkûm ettiği binlerce vatandaşımız hâlâ cezaevlerinde.

Geniş halk yığınlarının, işçi sendikalarının, meslek kuruluşlarının, gençlik örgütlerinin af eylemi gittikçe genişliyor.

TKP, emekçi yığınlarının istediği affı programlaştırmıştır. TKP bu programla tüm politik tutukluların serbest bırakılmasını, Sıkıyönetim Mahkemelerinin verdiği bütün kararların geçersiz sayılmasını öneriyor. Yurtseverlerin yeniden hapse girmemesi, demokratik özgürlüklerin gerçekleşebilmesi için 141, 142 ve 146 faşist maddeler kaldırılmalı, Türkiye Komünist Partisi'ne legal çalışma hakkı tanınmalıdır. Bu programa göre, talan ve sömürü düzeninin kurbanı olan şehir ve köy emekçileri serbest bırakılmalı, onların topluma iadesi için gereken şartlar yaratılmalıdır. Sıkıyönetim terörü altında Meclisi çalışmaz hale getiren 12 Mart-çılar, askeri mahkemeleri işletenler, Anayasayı çiğniyerek kanlı terör uygulayanlar, işkence yapan ve yaptıranlar, hazineyi soyanlar, dışarıya para kaçıranlar af dışında bırakılmalı ve onlardan hesap sorulmalıdır.

Egemen çevreler, onların AP, CGP, DP gibi gerici partilerde kümelenen temsilcileri ise, sömürü ve talan düzenini sürdürecek bir af istiyorlar. Anti-emperyalist savaşçıların hapishanelerde kalmasında ayak direrken, Amerikan emperyalizminin hegemonyasını sürdürmek istiyorlar.

TKP, anti-emperyalist akımı, demokratik hakları sağlama mücadelesini kuvvetlendirecek bir af istiyor. TKP başta olmak üzere, tüm emekçilerin, işçi sendikalarının, gençlik örgütlerinin, Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneğinin, yurtsever basın ve bilim adamlarının, Batı Almanya, Batı Berlin ve İngiltere'de işçilerimizin ve öğrencilerimizin kurdukları örgütlerin istedikleri gerçek af budur.

Bütün ilerici güçler ortak eylemlere girişmekle, bu eylemleri geliştirmekle, gericileri sürekli olarak demaske etmekle, halkın istediği genel af hedefine ulaşma imkânları yaratılmış olur.

Devrimci hareketi Marksizm-Leninizm doğrultusunda yürütmek yerine, bu harekeketi ters yönlere sürükliyenlere, serüvenlere karşı savaş, günün savaşıdır!

Birlik

Ayaklarının altındaki toprağın kaydığını gören Türk-İş elebaşıları gene birleşmeden söz ediyorlar. Sendikalara çağrıda bulunarak «gelin Türk-İş çatısı altında birleşelim» diyorlar.

İşçi sınıfının bölünmeye değil, birleşmeye, saflarını güçlü devrimci sendikalarda sıklaştırmaya ihtiyacı vardır. Fakat kiminle birleşilecek? Türk-İş'in başındaki sarı sendikacılar işçi düşmanı politikaya devam ediyorlar. Türk-İş yöneticileri «partilerüstü politika» ile yalnız ekonomik savaş yürütmeyi, yani sınıf savaşını toplu sözleşme pazarlığına bağlıyarak işçi sınıfının sendikal alandaki politik savaşını engellemeyi hedef edinmişlerdir. Hedef bu olunca işçi sınıfının istediği sonuçlar elbette elde edilemez. Burjuvazinin istediği de budur.

Sarı sendikacılar işçi sınıfına ihanet ettiler, ediyorlar. Gericilerin saldırısını destekliyorlar. İşbirlikçi burjuvazinin, Amerikan emperyalizminin istediğini, onların işine geleni yapıyorlar. Halil Tunçlar, hakkını arayan işçileri Kozlular'da, Kanlı Pazar'larda kurşunlatan Demirel hükümetini desteklediler. 1970'de işçi sınıfının grev, toplu sözleşme, yürüyüş, miting gibi en doğal haklarını zincire vurmayı yani, Anayasadaki demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlamayı hedef güden tasarıyı hazırlayıp Demirel'in eline teslim ettiler. Daha sonra sıkıyönetim, tepeden inme faşist Erim, Melen ve Talû hükümetlerinin terör ve baskı yöntemlerinin yanında yer aldılar. Genel grev sözleriyle işçileri oyaladılar, patronların lokavtlarını desteklediler.

Sınıf savaşının keskinleştiği, somut biçimler aldığı bir dönemde sendikaların birliği önemlidir. Fakat bu şartlarda sendikaların birleşmesi söz konusu olamaz. Birliğin şartlarını sınıfsal açıdan iyi değerlendirmek gerek. Birleşmek mekanik bir şey değildir, olmamalıdır. İşçi sınıfı, sendikalar somut eylemler, savaş yöntemleri etrafında sabırla, konkre girişimlerle, işbirliği yapa yapa birleşmeye gitmelidir. En başta Türk-İş'in başındaki sarı sendikacılardan, parazitlerden, patron uşaklarından kurtulmalıdır. Sendikal plânda bile işçi sınıfının savaşı yalnız ekonomik savaş değildir. İşçi sınıfı ekmek, iş isterken, bağımsızlığa, özgürlüğe, demokratik haklara kavuşmayı da istemektedir, bunun için savaşmaktadır.

Pahalılıkla savaş, ulusal bir savaştır

Ücretli kölelik düzeni olan kapitalizm, günümüzde derin bir bunalım içindedir. Gelişmiş kapitalist ülkelerin tümünde enflâsyon, pahalılık, işsizlik, yoksulluk giderek şiddetlenmektedir. Emperyalizmin askeri-ekonomik bloklarına bağlı olduğu için memleketimizde bu bunalımın yıkıcı etkileri çok daha şiddetlidir. Bugün gelen zamlar, milyonlarca emekçinin yaşamını daha da güçleştirecektir. Fakat bu zamlar, emperyalizmle, NATO'yla işbirlikçilik politikasının ağır mirasıdır. Süregen enflâsyon, zincirleme zamlar, milyarlarca liralık vurgun politikası bu burjuvaziyi daha da palazlandırmıştır. Türkiye'de bugün büyük burjuvazinin, holdinglerin sermaye birikimi, soygunu ve sömürüsü de giderek yoğunlaşmaktadır.

Büyük burjuvazi, emperyalizmle, onun harpçı bloklarıyle bütünleşme politikasıyla memleketin ekonomisini, maliyesini perişan etti ve etmeye devam ediyor. Halkımız, işçi sınıfı, 14 Ekim seçimlerinde bu tehlikeli gidişe kesin bir son vermek azmiyle oylarını kullandı. Hayatı ucuzlatacağına, anti-emperyalist bir politika izliyeceğine söz veren adaylara oy verdi. Halkımız, ilerici güçler iktidarda olanların verdiği sözü tutmasında ısrar etmektedir. Yeni hükümetin yerli ve yabancı büyük sermayeyi, tekelleri, holdingleri, büyük toprak ağalarını, çiftlik beylerini gereği gibi vergilendirmesinde ayak diremektedir. Hükümetin, işçi sınıfının taban ücretlerini, emekçi köylünün tarım ürünlerinin taban fiyatlarını yükseltmesi, yığınsal tüketim malları fiyatlarını dondurması çok zorunludur. Halkımız, hayat pahalılığının önlenmesi için Merkez Bankası rezervlerinin üretimi arttıran sanayi yatırımlarında kullanılmasını istemektedir. Halk yığınları, köklü dönüşümlerin yapılmasının, vadedilen reformların gerçekleştirilmesinin pahalılığı önliyeceği kanısındadır. Memleketimizde hüküm süren derin bunalımın içinden çıkılması için her şeyden önce milyarlarca liralık askeri masrafların, NATO harcamalarının iyice kısılması, memleketimizin, NATO ve SENTO'dan çıkması, bağımsız, barışçı, demokratik, anti-emperyalist bir Türkiye kurulması için son derece zorunludur. Bunun için pahalılıkla savaş, ulusal ve politik bir savaştır. TKP bu savaşı ardıcıl yürütmektedir.

Devrimciler, devrimci yığınlar hangi savaş aşamasından geçerse geçsinler son ve kesin savaş, kapitalizmi devirmek, sosyalizmi kurmak savaşıdır. Komünistler, bu amaca bağlı oldukları için komünisttirler.

Lenin'in yüce yapıtları

Bütün dünya emekçileri, ilerici insanlık, çağımızın en büyük düşünürü, yepyeni bir partinin — SBKP'nin, dünyada yepyeni bir devletin — ilk Sovyet devletinin kurucusu Vladimir İliç Lenin'in 104. doğum yıldönümünü kutluyor.

Yeni tarihsel durumu diyalektik olarak inceliyen Lenin, 1902 yılında «*... verin bize devrimciler örgütünü, Rusya'yı altüst edelim!*» demişti. Ve Lenin, işçi sınıfının politik partisine dair Marks ve Engels öğretisini sadece yaratıcı bir şekilde geliştirmekle yetinmedi aynı zamanda devrim teorisini dünya emekçilerine klavuz olarak bıraktı. Sınıf mücadelesinin bütün şekillerini bir amaca yöneltebilen, oportünizmin her çeşidinin üstesinden gelen, devrimci mücadelede proletaryayı sosyalist devrime ulaştırmak için en doğru strateji ve taktiği çizen yeni tip partiyi-*Bolşevik Partisini* kurdu. Rusya proletaryası bu Partinin, Lenin'in önderliğinde yüce Oktobr Devrimi'ni yapabildi, uluslararası gericiliğin silâhlı müdahalesini başariyle püskürttü, dünyada ilk *Sovyet Devletini* kurdu.

Bolşevik Partisi, devlet egemenliğini eline aldıktan sonra ilk iş olarak barışı koruma ve halklararasında dostluk davasına hizmet buyrultusunu açıkladı. Halka verdiği sözleri derhal yerine getirdi: Barış ilân etti. Özgürlük ve toprak verdi. İnsanın insan tarafından sömürülmesini ebediyen ortadan kaldıran tedbirler aldı. Toplum tarihinde ilk defa olarak birçok milletin gönüllü birleşmesi, ekonomik ve kültürel kuruculuğa eşit haklarla katılması esasına dayanan çok milletli devleti gerçekleştirdi. Kudretli bir sosyalist devlet, dünyanın en kuvvetli sanayi devleti haline gelen Sovyetler Birliği doğdu. «*Sosyalizm ve komünizmde insan zekâsı, bilim ve teknik, tarihte ilk defa halka, yalnız halka hizmet edecek ve emekçilerin aleyhine döndürülemiyecektir*» diyen Lenin'in bu uzak görüşü de gerçekleşti. Bugün kültür ve bilgi düzeyi bakımından dünyada en önde bulunan Sovyet halkı, uzay devrini açmış bulunuyor.

Kurulduğu günden beri dünya devrim sürecinin gelişmesine büyük katkısı olan Lenin'in devleti S. Birliği bugün de uluslararası komünist ve işçi hareketinin başlıca temeli ve dayanağı, ulusal kurtuluş savaşlarının desteği, dünya barışının garantisi, dünya sosyalist topluluğunun başlıca güç kaynağıdır.

Lenin ve ulusal kurtuluş hareketi

V. I. Lenin, 1921 yılında Komintern'in III. Kongresinde yaptığı konuşmada şu kayda değer sözleri söylemiştir: «*Apaçıktır ki, dünya devriminin gelecekteki çözümleyici savaşlarında, yeryüzü nüfusunun çoğunluğunun başlangıçta ulusal kurtuluşa yönelen hareketi kapitalizme ve emperyalizme karşı dönecek ve belki de beklediğimizden çok daha büyük bir devrimci rol oynıyacaktır.*»

Lenin'in, bundan 53 yıl önce söylemiş olduğu bu sözlerin doğruluğunu bugün dünyomızda olup bitenler, yani hayat ispatlamaktadır. Gerçekten de ulusal kurtuluş hareketi günümüzde dünya devrim sürecinin üç ana gücünden biridir. Lenin'in, Bolşevik Partisi'nin önderliğinde zafere ulaşan ve dünyada ilk sosyalist devletin kurulmasıyle sonuçlanan Yüce Oktobr Sosyalist Devrimi ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesinde, emperyalizme, sömürgeciliğe ve ezgiye karşı muazzam bir güç haline gelmesinde büyük rol oynamıştır.

Memleketimizdeki Ulusal Kurtuluş Savaşı Yüce Oktobr Sosyalist Devrimi'nin etkisiyle alevlenmiş, ilk işçi-köylü devleti olan Sovyetler Birliği'nin paha biçilmez maddi, manevi yardımıyle başarıya ulaşmıştır. Her iki ülkenin halkları tek düşmana, emperyalistlerin saldırgan ordularına karşı savaşmışlardır. Kurtuluş Savaşına, Anadolu'da komünist çeteleriyle katılan Türkiye Komünist Partisi çeşitli cephelerde sonuna kadar çarpışmıştır. TKP ulusal kurtuluş savaşının ileriye götürülmesi, sosyal kurtuluşa dönmesi için var gücüyle çalışmıştır.

Bugün memleketteki bunalımların ana nedeni büyük burjuvazinin ve toprak beylerinin hegemonyasına son verilmemiş olmasıdır. Yurdumuzun kurtuluşuna içtenlikle yardım eden Sovyetler Birliğine sırt çevrilmiş olmasıdır.

Lenin şöyle der: «*Ezgi altındaki ulusun burjuvazisi, ezen ulusa karşı savaştığı sürece biz her zaman, her durumda ve herkesten daha kuvvetli, ezilen ulusun burjuvazisinin yanındayız ... Ama, ezilen ulusun burjuvazisi, kendi ulusçuluğunda direndiği sürece biz onun da karşısındayız.*»

> Komünistler önlerinde duran ödevleri ancak, parti saflarında disiplini korurlarsa, birbirine sımskı kenetlenmiş bir güç olurlarsa başarıyle çözebilirler.

Lenin'in bu ilkesine sonuna kadar bağlı kalan Türkiye Komünist Partisi, emperyalizme karşı çıktığı ve savaştığı sürece ulusal burjuvaziyi desteklemiş, fakat kürtlere ve öteki azınlıklara karşı uyguladığı özümseme tutumuna her zaman karşı çıkmış ve çıkmaktadır.

●

> «Dünyada devrim süreci önüne geçilmez bir hızla gelişmektedir. Marksist-Leninist partiler ne kador sağlam ve etkili olurlarsa bu sürecin başarıları da o kadar büyük olacaktır.»
>
> (L. I. Brejnev)

Bağımsız dış politika yolunda

İlerici güçler, hepsinden fazla da TKP, «Amerikan yardımı»nın ta başlangıcından beri, memleketimizin bağımsız bir dış politika gütmesi uğrunda savaşagelmişlerdir. Bu savaşta yer alanlar, cumhuriyetin ilk döneminde bağımsız bir dış politika uygulanmasının yurdumuza ancak faydalar sağladığını; emperyalizmin, Amerikan emperyalizminin her girdiği yere sadece sömürü, soygun ve kölelik götürdüğünü unutmuyorlar.

Bağımsız dış politika, bir ülkenin yabancı devletlerle ilişkilerinin eşitlik ilkelerine dayanmasını gerektirir. Oysa, özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki dönemde, Türkiye'nin kapitalist ülkelerle, Amerika ile ilişkilerinde eşitlik ilkesi işlememiştir. Bu nedenle de Türkiye NATO'nun ezici harp masraflarına katlanmak zorunda kalmış, XXI. yüzyıla da sarkan borçlar altına girmiş; pahalılık, enflâsyon, işsizlik bakımından ise eşine az rastlanır ülkelerden biri olmuştur.

Bu duruma son vermek için, özellikle gerici partilerin iktidarları zamanında uyduluk niteliğini alan dış ilişkilerin gözden geçirilmesi, memleket menfaatlerine daha uygun bir yol tutulması gerekiyordu. Bu adımı, sağcı, gerici partilerin memleketi uçuruma sürüklediklerini gören halkımız, son seçimlerde aylarını anti-emperyalist bir politika sürdüreceklerine söz veren partilere vererek, attı. Koalisyon hükümeti programında kapitalist ülkelerle, Amerika ile bağlanmış anlaşmalardan bazılarının gözden geçirileceği, komşu ülkelerle daha sıkı bağlar kurulacağı ilân edilmiştir.

Son günlerde komşu Bulgaristan başbakanının memleketimize uğrayarak Ecevit'le yaptığı görüşmelerin olumlu sonuçlar vermesi; haşhaş ekimine yeniden başlanması ile ilgili hükümet kararını engellemek amacı ile Türkiye'ye gelen iki Amerikan senatörünün başbakan tarafından kabul edilmemesi, bu arada memleketimize gelişlerinin içişlerimize karışma olarak nitelendirilmesi, bazı ümit verici belirtilerdir.

Amerika'nın, Batı'nın uydusu olmaktan kurtulmak için atılacak her yeni adımı halkımız vargücüyle destekliyecektir ve dış politikamız ulusal menfaatlerimize göre ayarlandığı gün Türkiye yeniden bağımsız bir devlet olduğunu ispatlıyacaktır.

PARTİ YAŞAMI

«Sosyalist Parti»

Basında «sosyalist parti» diye bir hayhuydur gidiyor. İplikleri çoktan pazara çıkmış Aybar gibi oportünistleri, cuntacı generallerin sillesini yedikleri halde gene de «asker-sivil» diyenleri bir kaygı, bir telâş sarmıştır. İvediliyorlar. Hepsinde bir kapkaççı tutumu, bir «mirasa» konma çabası vardır. Hepsi de: «TİP kapatılmıştır, ortada işçi sınıfının partisi yoktur, gayret dayıya kaldı» diyor.

Söyliyene değil, söyletene bak, derler. Burjuvazi, bu sosyalistlik satan kalpazanları neden sürüyor ortalığa? İşbirlikçi kodaman burjuvazi, sert sıkıyönetimle, generaller cuntasının eliyle işçi hareketini, halkın ulusal bağımsızlık ve demokrasi uğrundaki direnişlerini kırmak istedi. İşçi Partisi'ni kapattı, ilerici, yurtsever örgütleri dağıttı, faşist biçimi teröre gitti, sarı sendikacıları kullandı, Anayasadaki demokratik ilkeleri budadı. Ama, istediklerine tam ulaşamadı. Süngülerin gölgesinde kurulan hükümetler, birbiri ardınca yıprandı gitti. Ve, 14 Ekim seçimlerinde işbirlikçi burjuva partileri, en başta AP seçmenlerden, özellikle işçi sınıfından sert bir tokat yedi. Egemen, gerici çevreler, bu aşamada, işçi sınıfını içinden vurmak taktiğini başa alıyor.

«İşçi sınıfının partisi yoktur», diye ortaya atılanların bütün taktiği, çabaları işçi hareketini burjuva partilerinin kuyruğuna takmaktır. Burjuva ideolojisini işçi sınıfı arasına, ilerici güçler arasına yaymaktır. Onlar, burjuvazinin ötedenberi kullandığı ağzı kullanıyor. Bunlar da Türkiye Komünist Partisi'ni inkâr ediyor. Bütün yasaklara, bunca sert zorbalıklara bakmıyarak, TKP 54 yıldır savaşını sürdürüyor. Burjuvazi, TKP'nin ocağını söndürmek için onu yasakladı. Her soydan ve boydan oportünistleri, provokatörleri, likidatörleri TKP'nin üzerine soldırttı. Onun gelişmesini, yığınlarla bağlanmasını uzun süre engelledi. TKP bütün bu zorluklaro göğüs gerdi. Marksçı-Leninci yolundan yürüyor. TKP, konan yasağın koldırılması, kendisine legal çalışma hakkının tanınması savaşından da geri durmuyor.

«Sosyalist parti» yaygarasını koparanlar, işi bir oldu, bittiye getirmek istiyorlar. Kimi deneysiz devrimciler bu zokaya geliyor. Önünü, arkasını, kimden geldiğini düşünmüyorlar. Onlar da ivediliyor.

Yasak kalkmalıdır

Burjuvazi halk düşmanı, sömürü politikasını yığınlardan gizleyebilmek için elli yılı aşkın bir zamandan beri TKP'yi yasaklamıştır.

TKP'yi yasaklamak, 142. ve 142. maddeler gibi faşist hükümleri Ceza Kanunu'na almak, yalnız Komünist Partisine karşı bir tedbir olarak kalmamış, toplumun demokratik gelişmesini kösteklemiş, ilerleme yollarını tıkamış, demokratik bir toprak reformu dahil, bütün demokratik reformların yapılmasını engellemiş, fikir yaşamını önemli ölçüde çölleştirmiştir. Bundan ötürü TKP'ye konan yasağın kaldırılması, bütün halkın fikir özgürlüğüne kavuşması, toplumun bütününe konan ilerleme engelinin kaldırılması anlamına da geliyor. Bu durum da, TKP'ye konan yasağın kaldırılmasının, ulusal bir nitelik taşıdığını, komünist olan olmayan, demokrasiden, insan haklarından, toplumun ilerlemesine konan bir engelin kaldırılmasından yana bütün yurttaşları ilgilendiren bir konu olduğunu gösteriyor.

Geçen yılın sonlarında yapılan seçimler anti-komünizmin kamuoyunu, emekçileri eskisi gibi etkilemediğini ispatlamıştır. Emekçiler, işçi sınıfı anti-komünizm perdesi ardında kendilerine karşı bir sömürünün tezgâhlandığını görmeye başlamışlar, anti-komünizmi yürütenleri yenilgiye uğratmışlardır. Başbakan Ecevit dahil birçok politikacı ve aydının Komünist Partisi'nin serbest bırakılmasından yana olduklarını belirtmelerini, yığınlardaki bu gibi gelişmeler de büyük ölçüde etkilemiştir.

TKP'nin serbest bırakılması başta komünistleri ilgilendiriyor. Komünistler TKP'nin serbest çalışabilmesi için kanunlardan faşist maddelerin temizlenmesinin şart olduğunu biliyorlar. Ve Komünist Partisi serbest bırakılmadan parlamentarizmin varlığından söz etmenin zor olacağı fikrini de savunuyorlar.

Lenin, *«Savaşta illegal savaş biçimlerini legal biçimlerle birleştirme yeteneğinden yoksun devrimciler, kötünün de kötüsü devrimcilerdir»*, diyor. Lenin'in bu öğretisine bağlı olan TKP, serbest çalışma imkânını buluncaya kadar, bilimsel sosyolizmden esinlenen, sağ «sol» oportünizme, Mooculuk, Troçkizm, anarşizm, sarı sendikacılık gibi burjuvaziye yardımcı akımlara karşı cephe almış, işçi sınıfına içtenlikle bağlı militanların kuracağı legal bir partiden yanadır.

Kuvvetler dengesi

Türkiye'de yığınların demokratik haklara sahip çıkması ancak politik bir eylemle gerçekleşeceği fikri hiçbir zaman bugünkü aşamadaki kadar gelişmemiş, olgunlaşmamıştır. Büyük sanayi merkezlerinde ve işçi yataklarında İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana gibi bölgelerde işçi sınıfı karanlık bir sıkıyönetim döneminden sonra demokratik gelişmenin omurgası olduğunu göstermiştir. Bunu geçen yıl yapılan seçimlerde konkre olarak ispat etmiştir. Türkiye'deki politik kuvvetler dengesinde işçi sınıfı ve emekçi halkın önemli bir kısmı politik bir güç olarak belirmiş ve ağırlığını kuvvetler dengesi terazisinin sol kefesinde koymuştur. Kapitalizm yolundan gelişmenin, kalkınmanın, gerçek bir sanayileşme programının uygulanmasının imkânsızlığı, emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin, toprak beylerinin hegemonyası, sermaye birikiminin emekçi yığınları aleyhine holdinglerde, tekellerde büyük ölçüde artması, bu gibi bir gelişmenin objektif şartlarını yaratmıştır. Türkiye Komünist Partisi'nin ve öteki devrimci güçlerin sabırlı ve şaşmaz politik eylemlerinin, savaşlarının bu objektif şartların sınıfsal bir bilinç şeklinde, devrimci bir güç olarak belirmesinde büyük katkısı olmuştur.

İşçi sınıfının etrafında köy emekçileri, devrimci aydınlar, subaylar, orta tabakalar anti-emperyalist, demokratik cephenin unsurları olarak beliriyorlar. Ecevit hükümetinin kurulması bütün zaaflarına rağmen bu güçlerin bir başarısı sayılır. Devrimci akımlar kuvvetlendikçe hükümet daha ilerici bir yola gitme imkânlarını bulacaktır. Buna karşılık emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi, militarist klik bu anti-emperyalist demokratik gelişmenin karşısında karşı devrimci bir güç olarak beliriyor. Emperyalizm hegemonyasını, işbirlikçi burjuvazi sömürü, talan imkânlarını kaybetmemek için çırpınıyorlar. Komando baskınları, ekonomik-politik sabotajlar, provokasyonlar bu halk düşmanı çevrelerin Türkiye'deki anti-emperyalist, demokratik gelişmeyi çelmelemek için başvurdukları yöntemlerdir. Bu halk düşmanı güçleri demaske etmek, onların saldırılarını önlemek maksadiyle bütün demokratik güçlerin iş ve eylem birliğini sağlamaya çalışmak, içinde bulunduğumuz aşamada başta gelen taktik olarak belirmektedir.

ATILIMI OKU VE OKUT!